

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **D. B.**
zastoupen Mgr. Janem Urbanem, advokátem
v Hradci Králové, Haškova 1714/3,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2018, č. j. OAM-43/ZA-ZA12-ZA19-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný shledal jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnou dle ust. § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“ a řízení dle ust. § 25 písm. i) této právní úpravy zastavil. Určil rovněž, že státem příslušným k posouzení podané žádosti je Spolková republika Německo.

1. Obsah žaloby

2. Žalobce ve své žalobě označil napadené rozhodnutí žalovaného za nezákonné. Nezákonnost spatřoval v tom, že se žalovaný řádně nevypořádal se všemi skutečnostmi významnými pro rozhodnutí ve věci a porušil tak ustanovení § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
3. Dle názoru žalobce pochybil žalovaný především tím, že se odpovídajícím způsobem nevypořádal s obsahem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a skutečnostmi uvedenými žalobcem při ústním pohovoru, zejména pak s tvrzeními žalobce o tom, že mu v případě návratu do země původu hrozí nebezpečí vážné újmy ze strany v místě činných speciálních ruských oddílů, které mu podpálily dům, neboť jim dal chybné informace o pozici gruzínských vojenských oddílů, a tyto se mu mstily. V neposlední řadě rovněž ve svém usnesení žalovaný mylně zohlednil fakt, že žalobce požádal o azyl již na území Spolkové republiky Německo a jeho věc by tedy měla být řešena v tomto státu.
4. Žalobce zejména odmítl závěr žalovaného, který považuje žalobcovy obavy o život, podpořené obecnou situací v Gruzii, za problematiku, která není azylově relevantní dle § 14a zákona o azylu. Je nepochybné, že žalovaný ignoroval získané informace potvrzující reálnou hrozbu žalobci ze strany třetích stran a nepřipustil tvrzení a vodítka ukazující na reálná nebezpečí hrozící žalobci. V tomto kontextu je nutno zároveň uvést, že žalobce se o uvedenou problematiku pochopitelně velice zajímá, konkrétní a zásadní případy podněcující jeho ostražitost před hrozícím nebezpečím opakovaně uvedl (podpálení farmy), když žalovaný je v rámci odůvodnění uvádí, nikterak se však s nimi nevypořádává. Žalovaný se však s těmito námitkami musel bez pochyby před rozhodnutím v souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu vypořádat. Způsob, jakým v tomto rozsahu postupoval, však do odůvodnění rozhodnutí nevtělil, což má za následek jeho naprostou nepřezkoumatelnost. Odůvodnění vycházející z nemeritorního přezkoumávání věci, pak s ohledem na proporcionalitu uvedených problémů, nemůže obstát. Žalobce v řízení před žalovaným popsal, jaká je jeho ekonomická situace a ekonomické možnosti v zemi původu.
5. Žalobce proto odmítl závěr žalovaného, že nebylo prokázáno tvrzení žalobce o hrozbě vážné újmy na zdraví v případě návratu do země původu, když žalovaný tento svůj závěr v napadeném rozhodnutí ani dostatečně neodůvodnil. Je rovněž pravděpodobné, že žalobce, po mnoha letech mimo Gruzii, bude v případě návratu naprosto odevzdán na milost a nemilost místní situaci, neboť nemá nikoho, na koho by se zde mohl efektivně obrátit a jeho majetek byl zničen. Žalovaný pochybil přinejmenším v kontextu výše uvedených ustanovení správního řádu, čímž došlo k přímému zásahu do hmotněprávního postavení žalobce. V této souvislosti pak došlo k pochybení ve vztahu k posouzení uvedených skutečností z hlediska naplnění podmínek udělení azylu dle § 12 písm. a) i b) zákona o azylu, nebo alespoň doplňkové ochrany dle ustanovení §14a zákona o azylu.
6. S uvedenými skutečnostmi se žalovaný, jak žalobce zdůraznil, v napadeném rozhodnutí vůbec nevypořádal, ba dokonce je ani nevzal v potaz. Tímto se žalovaný jistě dopustil významného pochybení, které má za následek nezákonné rozhodnutí ve věci, a to právě v kontextu nesprávného použití čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 (dále jen „Dublinské nařízení“).

7. Žalobce uvedl, že si je vědom toho, že udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu není subjektivním právem žadatele a rozhodnutí o jeho udělení je určeno volnou úvahou žalovaného. I toto rozhodnutí, byť ve značně omezeném rozsahu, však podléhá přezkoumání ve správním soudnictví. Skutečnost, že rozhodnutí o udělení humanitárního azylu je určeno volnou úvahou žalovaného, jej nepochybně nezbujuje povinnosti vypořádat se v rozhodnutí se všemi skutečnostmi, které mohou mít z hlediska posouzení podmínek pro udělení této formy mezinárodní ochrany význam, byť je žalovaný v konkrétním případě za důvod pro udělení humanitárního azylu nepovažuje. Pokud se správní orgán ve svém rozhodnutí s těmito skutečnostmi nevypořádá a neuvede ani, proč je nepovažuje za dostatečný důvod pro udělení humanitárního azylu, porušuje zákon, neboť svým postupem institut správního uvážení zneužívá. Žalovaný se tedy tím, že ve svém rozhodnutí neuvedl, proč zájem rodiny žalobce, který v průběhu celého pohovoru žalobce uváděl, nepovažuje za důvod pro udělení humanitárního azylu, dopustil zneužití správního uvážení a tedy porušení zákona. Zároveň se správní orgán musí v případě použití uvedeného Dublinského nařízení, vypořádat s otázkou, proč uvedená další tvrzení žalobce nehodnotí, což se minimálně v odůvodnění rozhodnutí nestalo.

2. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný zdůraznil, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či Dublinského nařízení a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí.
9. Uvedl, že žalobce z vlasti vycestoval spolu s manželkou a dětmi letecky z Gruzie do Maďarské republiky, odkud dále pokračovali přes Rakouskou republiku do Spolkové republiky Německo, kde celá rodina požádala o mezinárodní ochranu. Po skončení řízení následně vycestovali do České republiky.
10. Žalovaný v průběhu správního řízení řádně zkoumal, zda je či není ve smyslu Dublinského nařízení dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce. V souladu s čl. 7 uvedené právní úpravy přistoupil k hodnocení kritérií k určení příslušného členského státu pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. Vycházel také z ustanovení čl. 3 odst. 1 Dublinského nařízení, kdy členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III Dublinského nařízení. Dle jeho čl. 3 odst. 2 pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.
11. K tomu žalovaný dále uvedl, že v případě žalobce postupoval podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Vzhledem k tomu, že jmenovaný požádal dne 20. 9. 2017 o udělení mezinárodní ochrany na území Spolkové republiky Německo jako prvním členském státě, ta je proto příslušná k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

12. K námitkám žalobce pak konstatoval, že povinnost zjistit skutečný stav věci dle § 3 správního řádu má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl. Správní orgán trvá na tom, že vycházel ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu, za jehož účelem byl s žalobcem veden pohovor, dále shromáždil za účelem vydání rozhodnutí podklady, na základě kterých byla žádost posouzena.
13. Nad rámec žalovaný uvedl, že v případě žalobce neaplikoval čl. 17 Dublinského nařízení a v tomto odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze č.j. 49 Az 18/2015 ze dne 6. 3. 2015: *„K diskrečnímu oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, jehož se žalobci rovněž dovolávají, je třeba uvést, že jde o tzv. doložku srchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených nařízením č. 604/2013. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samotné rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoli povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního oprávnění. V tom se toto ustanovení svojí konstrukcí liší od ustanovení čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013, a proto lze uzavřít, že v situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat. Z důvodů shora uvedených nelze žalobní námitku, kterou se žalobci domáhají posouzení možnosti využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, shledat důvodnou.“* Na aplikaci požadovaného čl. 17 Dublinského nařízení není nárok, jde pouze o oprávnění členského státu a nikoli o jeho povinnost a užití tohoto institutu tudíž není vynutitelné. Z Dublinského nařízení ani neplyne povinnost správního orgánu odůvodňovat nevyužití tohoto diskrečního oprávnění.

3) Jednání před krajským soudem

14. Při nařízeném jednání zástupce žalobce v plném rozsahu odkázal na písemné vyhotovení žaloby a rovněž tak na její doplnění. Podotkl pouze, že při tomto jednání měl být proveden výslech žalobce, ten se však k jednání nedostavil. Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a dále i na písemné vyjádření žalovaného. Zdůraznila, že veškeré námitky vznesené žalobcem lze považovat za nedůvodné. Zástupce žalobce navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo soudem zrušeno a věc žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Pověřená pracovnice žalovaného soudu navrhla, aby žalobu v plném rozsahu zamítla.

4) Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a usoudil následovně.
16. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým žalovaný shledal žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnou; státem příslušným k posouzení podané žádosti je dle žalovaného Spolková republika Německo.
17. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že dne 19. 1. 2018 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice a konkrétně sdělil, že z vlastní

vycestoval se svou manželkou a svými nezletilými dětmi dne 7. 9. 2017 autobusem do Turecké republiky, odkud se dopravil letecky do Budapešti. Z Budapešti dále pokračovali do Rakouské republiky a následně do Spolkové republiky Německo, kde asi po týdnů stráveném na cestě z vlasti společně požádali o mezinárodní ochranu. Důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je vyhrožování a napadání ze strany speciálních ruských jednotek, kterým žalobce podal nesprávnou informaci o poloze gruzínských vojenských oddílů. Dle vyjádření žalobce se tito útočníci dostavovali osobně do jeho bydliště a vyhrožovali mu. Situace vyústila v zapálení a zničení žalobcovy farmy. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden v jazyce gruzínském za přítomnosti tlumočnicka gruzínského jazyka. V průběhu pohovoru žalobce uvedl, že ve Spolkové republice Německo obdržel po měsíci a půl trvajícím řízení zamítavé rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal. Brzy nato obdržel rozhodnutí, které potvrdilo původní verdikt. Následně se žalobce rozhodl, že opustí území Spolkové republiky Německo a odjede do České republiky. Dále uvedl, že po dobu řízení byl v Německu ubytován v pobytovém táboře, kde dostával na svoji rodinu stravu, kterou však jeho děti najedly. Z toho důvodu zajišťoval stravu pro své děti z prostředků, které obdržel od německých orgánů. Jednalo se o částku 250 až 260 EUR měsíčně na živobytí. Tyto finanční prostředky neobdrželi pouze poslední měsíc před odjezdem do České republiky. Dále žalobce uvedl, že vyhledal v průběhu svého pobytu v Německu lékařskou péči, protože cítil psychické problémy. Byly mu předepsány léky, které nicméně jeho zdravotní stav nezlepšily. Vztahy mezi žadateli o azyl a zaměstnanci v pobytovém táboře hodnotil žalobce jako nevstřícné. Pracovníci tábora nereagovali na dotazy žadatelů. Podmínky pro rodinu s dětmi v pobytovém táboře charakterizoval jako špatné. Uvedl, že nemá v Evropské unii žádné příbuzné kromě bratrance a sestřenice své ženy. Oba jsou žadateli o mezinárodní ochranu v Německu.

18. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že v případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií, které by určilo příslušnost České republiky či konkrétního členského státu k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení pokud nemůže být na základě výše uvedených kritérií určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. V souladu s čl. 11 odst. 1 nařízení Rady číslo 2725/2000 byly žalobci sejmuty otisky prstů a poslány do systému EURODAC. Ze záznamu o výsledku porovnání otisků prstů v tomto systému jednoznačně vyplynulo, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo dne 20. 9. 2017. Žalovaný se tedy dále zabýval skutečností, zda v případě Spolkové republiky Německo existují závažné důvody se domnívat, že dochází systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V této souvislosti žalovaný konstatoval, že v souladu s Dublinským nařízením je Spolková republika Německo povinná objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Na úrovni Evropské unie nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v tomto státě dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž tak úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky jako nejvyšší orgán

odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967 nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Spolkové republiky Německo, jak to učinil například zcela jednoznačně v minulosti v případě Řecka. Spolková republika Německo je členem Evropské unie, státní moc dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Německo rovněž ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží na dodržování těchto práv. Je rovněž považováno za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Rovněž skutečnost, že v Německu ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany desetitisíce uprchlíků, svědčí dle žalovaného o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému. Dle přesvědčení žalovaného žalobci nehrozí v této republice nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Systém azylového řízení, včetně odvolacích postupů žalovaný popsal ve zprávě Německo, Informace OAMP, ze dne 15. 1. 2018. Žalovaný rovněž upozornil, že žalobce nijak nezpochybnil kvality německého azylového řízení, využil možnosti se proti rozhodnutí odvolat, přičemž byl zastoupen právním zástupcem. Potvrdil rovněž, že stravu i finanční prostředky pravidelně dostával a pomoc lékaře měl možnost vyhledat, čehož také využil. Podle čl. 17 Dublinského nařízení se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. K tomu žalovaný uvedl, že podstatou článku jsou především humanitární důvody pro sloučení rodiny či kulturních důvodů. Za žalobce i celou jeho rodinu je odpovědná Spolková republika Německo. Případný důvod sloučení rodinných příslušníků, tedy v případě uvedeném žalobcem nelze aplikovat. Navíc žalobce nemá v České republice žádné pevné socioekonomické vazby. Česká republika by byla státem odpovědným podle čl. 3 Dublinského nařízení, pokud by ve Spolkové republice Německo docházelo k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení. Žádné takové nedostatky však správní orgán v uvedeném případě neshledal.

19. Krajský soud v plném rozsahu odkazuje na závěry vyslovené žalovaným a souhlasí s ním, že v daném případě nebylo naplněno žádné z kritérií stanovených v kapitole III Dublinského nařízení, které by určilo příslušnost České republiky či jiného členského státu k posouzení žádosti žalobce.
20. Pokud jde o aplikaci pravidel obsažených v čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, ze správního spisu je zřejmé, že prvním členským státem, ve kterém žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, je Spolková republika Německo. Ostatně samotný žalobce tuto skutečnost potvrdil.
21. Podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení platí: *„Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle*

tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.“

22. Uvedená úprava byla přijata v reakci na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva a judikaturu Soudního dvora, který mimo jiné konstatoval, že evropský azylový systém je vystavěn na zásadě vzájemné důvěry a předpokladu, že zacházení s žadateli o azyl v každém členském státě splňuje požadavky Listiny základních práv Evropské unie, Ženevské úmluvy i Úmluvy. Tedy že každý členský stát je bezpečnou zemí a žadatele o mezinárodní ochranu je do něj možné přemístit. Dovodil však, že tato domněnka je vyvratitelná, neboť nelze vyloučit, že systém v praxi v určitém členském státě naráží na závažné funkční problémy, tudíž existuje riziko, že žadatelé o mezinárodní ochranu budou v případě přemístění do tohoto státu vystaveni zacházení, které je neslučitelné s jejich základními právy. Možnost vyvrácení domněnky nicméně neznamená, že jakékoli porušení základního práva určitým členským státem se automaticky dotýká povinnosti členských států dodržovat pravidla pro určení příslušnosti k posouzení žádosti a že do tohoto určitého státu nelze žadatele přemístit. Je tomu tak pouze tehdy, kdy je třeba vážně se obávat, že dochází k systémovým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016 – 40).
23. Judikatura správních soudů dovodila, že žalovaný je v odůvodnění rozhodnutí, kterým vyslovuje, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Dublinského nařízení jiný členský stát, povinen zabývat se vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (viz rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014 – 24). Žalovaný tak v nyní posuzované věci učinil a dospěl k závěru, že azylové řízení ani podmínky příjmu žadatelů v SRN nevykazují závažné systémové nedostatky ve výše uvedeném smyslu (srov. str. 4 napadeného rozhodnutí, obdobně také vyjádření žalovaného k žalobě, k jeho shrnutí viz výše).
24. Nad rámec výše uvedeného krajský soud konstatuje, že mu není známo ani z jeho úřední činnosti (tj. z jeho rozhodovací praxe v jiných obdobných případech), že by v SRN panovala situace, která by činila přemístění žadatelů o mezinárodní ochranu do tohoto státu nemožným s ohledem na čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Tedy že by zde docházelo k systémovým nedostatkům v azylovém řízení nebo v podmínkách přijetí žadatelů srovnatelným s nedostatků, které v minulosti vedly k závěru o nutnosti zastavit přemísťování žadatelů z těchto důvodů například do Řecka či do Maďarska (respektive v individuálních případech do Itálie). Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967, nevydal ohledně SRN žádné stanovisko požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do této země. Na úrovni Evropské unie, ať již jejich jednotlivých výkonných orgánů či Soudního dvora Evropské unie, tak ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva, nebylo vydáno žádné rozhodnutí, které by v současné době jednoznačně deklarovalo systémové nedostatky řízení ve věci

mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v SRN, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 Azs 324/2016 – 38).

25. K námitce žalobce, týkající se porušení § 12 písm. b) zákona o azylu se, stejně jako žalovaný, krajský soud nevyjadřuje, neboť napadené rozhodnutí je rozhodnutím výhradně o určení příslušnosti členského státu, který následně žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany meritorně posoudí.

5) Závěr a náklady řízení

26. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Žalobu proto jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 14. června 2018

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně